

Cătălin Dumitrescu

Vlad

fiul lui

Vlad

Gerul iernii acesteia a anului 1447 îmi biciuie obrazul. Sunt prăvălit în zapadă, aici, în pădurea de la Bălteni, în câmpia Ialomiței, unde Măria Sa, Vlad Dracul, s-a înfruntat cu boierii cei trădători și banderiile regale ale lui Iancu, guvernatorul Ungariei. Nu l-a iertat acest Iancu pe Măria Sa, pentru înfruntarea aceea de la Varna. Atunci Vlad ieșise în fata regelui maghiar, și îl întrebase semet ce voiește să facă cu oastea lui în fața turcilor, oaste ce era mai mică decât suita de vânătoare a lui Murad II. Iancu Corvin se albise la față și vorbise despre trădarea valahului. A doua zi, turcii câștigaseră iar capul regelui maghiar fu purtat în fața sultanului în vârful iataganelor ienicerilor.

Acum îi plătea Măriei Sale. Găsise un Vladislav din stirpea Dăneștilor și adunase în jurul său boieri nemulțumiți de sporirea puterii domnești. Iancu trecuse munții în fruntea banderilor sale. De la acel nepot de frate al lui Mircea, acel Vlad, începuseră tăierile pentru tronul țării. Pe de o parte cei din stirpea lui Dan I, pe de alta cei descendenți din Mircea. Dănești contra Drăculești.

Cam de asta, stam eu acum, în gerul lui Undrea, întins în zăpadă în pădurea Băltenilor. Ne lovisem aici noi, cei puțini ai Drăculeștilor, cu oștile lui Dan Vladislav și cu banderiile maghiare ale lui Iancu. Un ungar în fier îmi făcuse o rană la picior cu sulița și mă prăvalisem din șa.

Aud urlete de lupi. Un fior de spaimă mă strabate din creștet până la tălpi. Ridic privirea și văd sabia. O înșfac. Dau să mă mișc. O durere intensă îmi străbate iar corpul. Mă întorc cu greu. Am o gaură în pulpa piciorului stang, iar zăpada de sub el e îmbibată de sânge. Alături de mine îl văd pe adversarul meu mort. Îmi revine memoria. Hotnogul Toma îl lovide năpraznic cu securea, înainte ca unгурul să-mi dea a doua lovitură de suliță. Probabil căderea nopții a făcut ca să scap viu. Toți m-au crezut mort. Înșfac pelerina unгурului o sfâșii și mi-o leg în jurul pulpei. Oricum piciorul stâng nu îl simt. Trag sulița unгурului și cu greu mă ridic în ea. Zăresc prin noapte câmpul de bătaie. Undeva în marginea cealaltă lupii trag

lacomi de niște cadavre. Pe nicăieri nici un cal, deși nu știu cum maș putea urca în șa. Lupii simt mișcarea dar deocamdată au ce mânca, nu trebuie să ucidă.... Nu au de ce. O iau șontâc-șontâc prin pădure să caut ceva...o așezare...Frigul e pătrunzător. Ger de ianuarie.

Bunicul, spătarul Vasea, căzuse în războaiele Măriei Sale, Mircea. Lăsase moștenire slujirea Măriei Sale și a urmașilor vrednici ai acestuia. Tata îl slujise pe Mihail Voievod, urmașul lui Mircea, în scurta domnie a acestuia, voievodul și fii acestuia căzând, în 1420, în bătălia de la Severin când turcii invadaseră din nou, Țara Românească. Tata luptase sub steagurile fratelui voievodului, Vlad. După bătălia pierdută, turcii îl aruncaseră în scaun pe nevrednicul Radu, un fiu din flori al lui Mircea. Sluga preaplecată a sultanului. Nu stătuse decât 3 luni în scaun. Dan II Voievod începuse o bătălie acerbă pentru tron pe care îl câștigase de 5 ori, pierzându-l tot de atâtea ori. Se bătuse, evident, cu urmași ai lui Mircea, toți niște nevrednici: Radu și Alexandru Aldea.

Tata rămăsese în slujba singurului fiu vrednic al lui Mircea, Vlad. Împreună apără frontierele maghiare, împreună merg la Nurenberg unde Vlad devine cavaler al Ordinului Dragonului. Apoi, se stabilesc în sudul Transilvaniei la Sighișoara și au grijă de lăcomia sașilor din aceste părți. Pe undeva prin aceste vremuri apar și eu... Mama s-a prăpădit la naștere. Tata, la Varna în cruciada nesăbuită a regelui maghiar.

Continui să mă târâi prin pădure...Undeva încep să apară zorii. Sunt tare slăbit. Am pierdut ceva sânge. Văd o turlă de biserică. O iau într-acolo. Prin sat. Văd urme lăsate de cai. Mulți. Aici a fost oastea lui Dan Vladislav. Acum au plecat. Cad în poarta bisericii.

Mă trezesc câteva ore mai târziu. Un preot stă la capul meu și spune rugăciuni. Piciorul îmi e înfășat frumos, spălat și nu se mai văd urme de sânge.

— Părinte, unde sunt?

— În altarul bisericii din Bălteni, fiule. Cine ești?

— Oștean al Măriei Sale, Vlad...Vrusesem să spun și "Dracul" dar, deși știam de la ce vine acest nume, nu mă încumetai să-l zic tare în altarul sfintei biserici ortodoxe.

Parintele oftă:

— Mda, am știut de ce te am ascuns aici, dar să știi că pe aici prin sat mulți sunt cu Dăneștii. Iar mâine, când are să vină dascălul, nu știu unde am sa te ascund. Că azi l-am trimis...cu treabă.

— Știi ceva de Măria Sa, Vlad?

Bătrânul preot clatină din cap:

— I-au tăiat capul...

Tăcere adâncă. Măria Sa, Vlad, a fost decapitat... Iau vestea direct în piept. Mă doare mai tare decât împunsătura suliței ungu-rești.

— Pe fiul său Mircea, l-au îngropat de viu... Doamne iartă-i căci nu știau ce fac...! adăugă preotul.

Altă lovitură...De viu? Doamne, câtă răzbunare au adunat boierii contra voevodului! Cad neputincios înapoi pe pernă...

Taica meu îmi lăsase moștenire slujirea de Basarabi vrednici. Acum îl pierdusem pe unul. Îl apăraseram cum putusem. Nu reușisem... Acum încotro? Mai avea voievodul doi fii, zălog la Stambul: Radu și Vlad. Vlad e mai mare. Să tot aibă ca la 19 ani. Ar trebui să-i găsec. Dar cu ce să ajung eu la Stambul? Și unde să-l găsec pe omul de legătură care ducea și aducea vești. Îmi vine să râd. Eu sunt în Țara Românească, a Dăneștilor acum, și, în loc să mă gândesc cum scap de aici, eu mă gândesc să găsec următorul Basarab vrednic. Unii din boieri m-ar putea recunoaște. Nu odată, în ultimii doi ani, i-am sculat noaptea din somn, și i-am adus de barbă la judecata Mariei Sale, Vlad Dracul. Pe unii i-a certat, pe alții i-a trimis în mănăstiri, însă sunt și unii cărora le-a scos ochii s-au i-a ridicat în țeapa voievodală. Copiii lor sunt azi în tabăra lui Dan Vladislav... Zicea Măria Sa că la năpârci trebuie omorați și puii ca să le piară și urma, că de nu, se ridică iar sămânța de năpârcă. Dar, cât era Măria Sa de crâncen, nu putea omorâ femeii și copii...Puii se făcuseră mari și acum veniseră și îl tăiaseră cu ajutor unguresc. Capul căzuse în zăpadă aici la Bălteni.

Acest Vlad se născuse în 1390 la 4 ani de la suirea în scaunul de la Argeș a tatălui său, Măria Sa, Mircea. Era un copil cu ochi aprigi. Deprinsese meșteșugul armelor de la vârste fragede dovedind ceva mai mult talent decât fratele său mai mare, Mihail. Acesta din urmă devenise asociat la domnie din 1409. În anii în care asupra Țării Românești se abătuse mânia lui Mehmed I, Vlad comandase oastea Dunării și prin priceperea lui reușise să împiedice ca invazia să transforme Țara Românească în pašalâc iar tatăl său, gloriosul Mircea, obținuse o pace folositoare cu turcii. După moartea lui, turcii nu mai ținuseră seama de tratate și atacaseră din nou. Mihail Voievod le ținuse piept vreme de 2 ani până când căzuse împreună cu fiii săi. Atunci Vlad fugise la Buda. Regele Sigismund îl primise și văzându-i destoinicia în meseria armelor îl însărcină să apere granițele regatului. Din 1431 cartierul general al prințului Vlad, proaspăt cavaler al Ordinului Dragonilor, se mută la Sighișoara, iar de aici supraveghează cetățile și negustorii sași nemulțumiți de autoritatea regală. Devine voievod al Țării Românești în 1436 cu acceptul turcilor.

Mă trezesc din nou, după un somn adânc, plin de coșmaruri. Găsesc o ulcică cu lapte și un coltuc de pită. Mănânc acolo în altarul bisericii din Bălteni. Afară e noapte. Dau să mă scol. Nu reușesc să folosesc piciorul rănit. Simt durere dar nu e oblintită. Sfinția Sa doarme mai încolo. Mă aude și se întoarce. Se uită la mine. Zâmbește. E spre bine.

— Fiule, ți-am adus alte haine. Am și niște merinde și mai ales un cal. Unde te vei duce?

— Nu știu...Spre miazănoapte, în Transilvania sau spre miazăzi, în Imperiul turcesc. În Țara Românească nu puteam sta pentru că nu vroiam să pun în pericol pe nimeni.

Părintele se uită la mine cu reproș:

— Nu poți să mergi la Constantinopole. E prea lung drumul...Are dreptate, dar nu știe tot. Am un prieten, om credincios în cetatea Silistrei. Măria Sa avea iscoade prin toate cetățile turcești de

la Dunăre. În tot acest sistem, eu aveam un rol...

— Sfinția ta, Constantionopolul e doar la capătul drumului... Mulțumesc de ajutor...

Călăresc prin noapte spre Dunăre. Piciorul e bandajat și stă la căldură. Știu căi ocolite și rar întâlnesc oameni iar despre oșteni ai domniei cu atât mai puțin. Nu mai am înfățișare de oștean, deși sub haine atârnă sabia și un pumnal. Mă gândesc cum voi trece Dunărea. Acolo la Silistra, pe malul românesc există un pescar care e și el parte din ... serviciul de iscoade. Dar o mai fi? Nu îl va trăda oamenilor Domniei?

Din nou se aud urlate de lupi înfomețați și simt calul cum tresare sub mine. Drumul îmi e prin codri, printre lupi. E preferabil decât să te întâlnești cu lupii lui Dan Vladislav.

Se face ziuă și mă opresc într-o dumbravă înghețată. Îmbuc ceva din merindele rămase. Beau apă rece dintr-un pârâiaș ce șerpuiește printre sloiuri. Apar niște lupi înfomețați și calul începe să se neli-niștească. Trag sabia. Primul lup îndrăzneț cade sub tăișul sabiei. Camarazii lui se dezică de el și se retrag în pădure. Încalcec și o iau spre Dunăre. În curând ajung. Rămân în pădure. Observ până seara mișcările de pe malul valah al Dunării. Dincolo, pe malul dobrogean, cetatea Silistra. Bunicul, spătarul Vasea, a luptat în vremea voievodului Mircea pentru aceste pământuri. A primit moșii aici. Voievodul Mircea a ținut mult să stăpânească Dobrogea. Mulți oșteni au căzut aici în 1388-1389 când a luat-o prima dată, apoi după înfrângerea crujaților din 1396 de la Nikopole au căzut alții apărând-o, atunci când otomanii au luat-o înapoi. În sfârșit, în 1404, Mircea, cu sprijin maghiar o aduce înapoi la trupul țării. După moartea lui, turcii o cuceresc din nou.

Se lasă gerul nopții. Mă furizez la bărcile de pe malul nostru. Acolo sunt bordeie de pescari. Sunt locuințe temporare. Când turcii din Silistra trec Dunărea să prade, toată lumea fuge și se băjenește în păduri. Acum sunt acolo. Mă apropii de ele în lătratul câinilor și bat la ușa unuia. Iese o femeie:

— Femeie, unde e Gorun?

O mână o dădu pe femeie la o parte. Îl recunosc pe Gorun. Mare. Aspru. Vânjos. Se uită la mine. E cam încurcat. Ne cunoaștem. Nu prea mult. Așa e regula. Îi arăt semnul secret.

— Măria Sa, Vlad Dracula căzut sub securea călăului. Fiul său, Mircea, a fost îngropat de viu...Dan Vladislav e noul domn. Pofta Iancului de peste munți. Ne-au răpus nu departe de aici la Bălteni, pe Ialomița. Ajută- mă să trec dincolo.

Gorun se uită la mine lung:

— Știu. Am aflat. Noroc că e iarnă. Altfel, akingii găseau prilej să treacă fluviul și să jefuiască. Dunărea o poți trece singur. Mai jos de aici e înghețată bocna. Până atunci poștește înăuntru.

Înăuntru e cald. Soba mocnește. O mireasmă îmbietoare de pește rumenit. Femeia robotește în jurul meu. Ospătăm pește și bem un vin bun. Gorun mă întreabă ce face de acum și pe cine slujește....

— Pe valahi...îi răspund. Apoi mă așez la căldură pe o laviță cu piciorul cel rănit lângă sobă. Femeia lui Gorun îmi fierbe niște ierburi și îmi înfășează din nou piciorul. Rana merge spre bine. Afară suieră vântul rece al iernii. Căldura sobei mă adoarme repede.

Nici Gorun nu mă poate ține mult...Oricând pot apărea iscoadele Dăneștilor. A doua zi la 4 ceasuri dinspre ziuă. Ieșim ușor călare urcam în amonte de Silistra, trecem Dunărea pe gheață și ne avântăm spre Balcani. Gorun trebuie să mă ducă până la Veliko Tarnovo unde să mă predea unui al credincios prieten al Măriei Sale, haiducul bulgar Hristo Kostov. Nimica nu mișca între Balcani și Dunăre, într-o garnizoană turcească fără ca haiducii lui Kostov să nu știe. Călărim prin zăpezile câmpiei bulgarilor, fostul Țarat de Târnovo. Am fost aici atunci când l-am însoțit pe coconul Mircea la Varna. De acolo i s-a tras Măriei Sale, Vlad. Deși cu cei doi coconi ostateci, Vlad și Radu, Vlad a venit la Varna. A văzut oastea cruciaților. I-a spus regelui Vladislav că oastea lui e mai mică decât suita de vânătoare a lui Murad. Iancu a turbat și l-a numit trădător... Măria Sa, Vlad, a plecat spre Dunăre lăsându-ne acolo cu coconul Mircea. A doua zi cruciații au fost spulberați, capul regelui Vladislav era în vârful iataganelor turcești. Noi, lăsați în ariegarda, îl smulgem pe Iancu, în debandada generală și îl aducem la Cetatea de Floci unde

îl închidem. Din porunca acestui cocon domnesc: Mircea. Suntem mândri de prada noastră. Măria Sa, Vlad le Diabole, cum îi zic franțujii, turbează. Cum să îl închizi pe cel mai mare conducător antiotoman doar pentru o răbufnire de orgolii? Ne ridicăm în scări cu 200 de călăreți și îl ducem pe Iancu Huniade peste munți. Îl lăsăm în cetatea Sighișoarei. Ne întoarcem prin Făgăraș. Sunt aici câteva sate care dau oșteni pentru rivalii Dănești. Cădem ca fulgerul asupra lor. Nu apucă să tragă săbiile. Îi omorâm pe ei și familiile lor. Prădăm și ardem satele. În mijlocul fiecărui sat ars, două țepe. În ele popa și judele. Porunca Măriei Sale. Până să se dea alarma la trupele regale suntem în Țara Românească.

Gorun călărește tăcut. Ciulește urechea la toate zgomotele și mișcărilor din jurul nostru. Pe mine mă cam înjunghie piciorul. Deh, rana e încă proaspătă. Femeia lui Gorun e tare pricepută... Are niște leacuri tare bune. Ne oprim pe malul unui pârâu cu marginile înghețate. Îmbucăm merindele de drum. Pește afumat. Bem apă rece din izvor. Încălecăm. La apus trebuie să fim la omul haiducilor din Târnovo...În șa și la drum... Dunărea e tot mai departe cu salba ei de cetăți. Mai toate în mâinile turcilor. Ce le-au mai bătut burgunzii lui Walerand de Warwin, cu tunurile lor dibace! Nu a stat nici una în picioare. Turnu, Giurgiu, Nikopol, Silistra, Hârșova. Măria Sa, Vlad, a dat sprijin... Era direct interesat.

La Giurgiu, subașul Ibrahim a spus că dă cetatea dacă este lăsat să plece împreună cu garnizoana, vie și nevătămată. Ochii Măriei Sale se făcură ca cei ai tigrilor atunci când adulmeacă prada. Își dădu cuvântul că garnizoana va ajunge vie și nevătămată pe malul celălalt. Noaptea ne scoală cetașii. Aceiași 200. Trecem Dunărea. Îl ajungem pe Ibrahim. Îl angajăm. Lupta e grea. Subașul are straja tare. Știa că Măria Sa, Vlad, nu a uitat că l-a ademenit înspre temnițele sultanului. Acum plătește. Cu capul. Retezat de coconul Mircea, îl port într-un sac la oblâncul calului... Măria Sa, e mulțumit când îl răstorn la picioarele lui.

Ajungem la Târnovo. Rămânem în codru. Porțile cetății s-au închis. De abia mâine, la ziuă, putem intra... Iar dormim în zăpadă.

A doua zi intrăm în cetate. Zaraful Ali e de fapt un bulgar, Iliev. E omul haiducilor lui Kostov. Face pe turcul. Mă ascunde într-o odaie secretă. Gorun și-a terminat misiunea. Pleacă spre Silistra.. Seara, zaraful vine la mine:

— Străinule, odihnește-te bine. Mâine dimineată, vei îmbrăca straie de rob bulgar și vei merge în spatele meu până vom ieși din cetate. Mergem în satul din vale. De acolo, te preiau prietenii mei haiduci...Acum hai să ciocnim un pahar de vin și să ospătăm ceva...Ce îți face piciorul?

— Bine...Mă doare...nițel. Aseară am dormit în zăpadă...frig.

Ospătăm împreună. Vorbim de vremurile aspre din Balcani. De puterea turcului. Nu vorbim de viețile noastre...Nu e bine să știm unul despre celălalt mare lucru. A doua zi ieșim din cetate... Peste câteva ceasuri călăresc alături de Kostov însuși, spre Messembria. Acolo e următorul popas...Intrăm în vechiul despotat al Țării Cărvunei. Aici unchiul Vasea, spătar al Măriei Sale Mircea Voievod, îi tăiasse pe spahii lui Iakci-beg acum 60 de ierni...Erau mulți vlahi pe aici.

Ajungem la Messembria și aici haiducii mă predau unui valah care, și el, face pe turcul. Hussein, alias Ionică din Stânceni, este și el zaraf în Messmebria. Va pleca cât de curând cu niște negoațe la Edirne. Eu sunt unul din negoațe...Peste 3 zile intru în Edirne. Aici treaba e cu greutate. Aici este centrul de greutate al Imperiului și , normal, și al serviciului de spionaj al răposatului voievod, Vlad Dracul. Aflu prin oamenii noștri de acolo despre coconul Vlad, care este deținut împreună cu fratele său Radu chiar în palatul imperial, unde se află și alți prinți ostateci la Sublima Poartă. Toți se cam învârt în suita lui Mehmed Celebi, prințul moștenitor. Tragem sfori grele și într-o zi mă pot închina coconului Vlad...

— Măria Ta, mă închin până la pământ...

— Povestește...mă întrerupe coconul...Ochii îi sunt crunți. Nu e frumos acest prinț...Radu e cel frumos...Cel care vrea să facă voia celor puternici. Vlad are o figură care îți cam dă de gândit.

— Măria Ta...Am căzut în luptă...M-am trezit noaptea. Urletul

lupilor m-a trezit...Lupta se încheiase. Domnul Dumnezeu mi-a dat puteri să ajung la biserica din Bălteni... Preotul m-a oblojit și mi-a povestit ce s-a întâmplat cu părintele Măriei Tale și stăpânul nostru, Măria Sa, Vlad Dracul. Și cu fiul său și fratele vostru mai mare, prințul Mircea.

— Povestește! și ochii coconului Vlad se înfig și mai tare în mine. Am crezut că Măria Sa, Vlad Dracul, are privire pătrunzătoare. Acest copil al său îl depășește. Ochii lui sunt ca vârfurile unse cu venin ale săgeților.

— Și ce ți-a povestit popa din Bălteni? Coconul se întunecă...

— Că tatăl Domniei Tale, prințule, a ieșit singur din pădure împreună cu fratele tău mai mare și au venit în tabăra lui Dan Vladislav. Acesta a așteptat decizia lui Iancu Huniade care era tăbărât la Târgoviște. Boierii însă și-au revărsat ura...Capul Măriei Sale a căzut în zăpadă, iar pe prințul Mircea l-au îngropat de viu...spusei cu glas stins și tăcui.

Prințul Vlad turbează în interior. Stă tăcut în acest jilț, dar furia și setea de răzbunare a sufletului lui le simt și eu, de la oarecare distanță.

— Vine și vremea lor...Rămâi pe aproape. Oamenii noștri de pe aici au să te țină pe la ei. Vindecă-ți piciorul.

— Am înțeles, Măria Ta.

Plec și sunt luat în primire de oamenii lui. Mă odihnesc zile în șir, ospățez, mă plimb prin Edirne. Îmi vindec piciorul. Inactivitatea asta începe să mă cam plictisească. Dar iată că într-o zi îmi vine mesaj că prințul Vlad va să fie eliberat și trimis în Țara Românească. Dan Vladislav se pregătește, cu oastea, să dea ajutor în o nouă campanie a lui Iancu, împotriva turcilor. De abia s-a suit pe tronul voievodal și boierii deja sunt nemulțumiți. Unii au și trimis vorba coconului Vlad că îl așteaptă.

Mă aflu din nou cu Măria Sa, Vlad:

— De azi înainte, ești căpitan al meu... Știu ce meșteșuguri ai învățat sub domnia tatălui meu. Știu că i-ai fost cu credință...Să faci același lucru și cu mine...

Mă închin până la pământ în fața noului meu stăpân:

— De cum se urnește Vladislavul din țară...ne urnim și noi de aici...Sultanul ne dă o gardă de 500 de spahii sub Giafar Pașa. Dacă trebuie, 30 000 de ieniceri de Rumelia vor intra să ne sprijine. Dar doar dacă trebuie...

Mă cam întunec la față. Să te duci la înscăunare în Țara Românească cu gardă turcească! Tu, nepot al Basarabilor? Prințul mă citește:

— Nu te grăbi cu judecățile, vrednice căpitane Boldor! Nu te grăbi...

— Iertare, Măria Ta, am îngânat.

— Acum du-te și așteaptă semnalul meu de plecare...

Începe să îmi placă acest cocon domnesc. Deși, pe undeva, îmi e teama de el.

Stau la Edirne, la un caravanserai. E al unuia, Selim, alias Constadin ot Negoiești. Finanțat din banii visteriei Țării Românești. Muncesc pe acolo...Învăț ceva turcește. Și adun informații. Într-o zi primesc știre... Ne adunăm. Plecăm spre Țara Românească. Vladislavul a plecat cu oștile. Călărim spre Dunăre cu un steag de spahii. În pasul Nadir al Balcanilor ne întâlnim cu un cârd de copii care sunt mânați de akingii spre Edirne. Ochii pașei Giafar îi cântăresc. Nimeni nu observă ochii lui Vlad. Eu da. Eforturi supraomenești pentru a se stăpâni se citesc în ochii coconului domnesc.

Ajungem la Silistra. Subașii de aici ne primește bine. Firuz beg este credincios sultanului dar ține mult și la liniștea lui. Știe că sultanul e la Edirne, iar el aici la marginea împărăției înconjurat de șeitani și valahi. Au ieșit turcii lui să prade din Silistra în vremea lui Vlad Dracul. A mers odată, a mers de două ori. A treia au căzut în săbiile valahilor. Abia a scăpat. Atunci era un subaș tânăr cu sânge războinic. Acum a devenit înțelept. Atât de înțelept încât între roabele puse să dănțuiască pentru noi nu se afla nici una valahă. Giafar Pașa îl roagă pe Măria Sa, ca la Târgoviște, să-i ofere și lui, spre desfătare trupească, câțiva baietei tineri. Vlad își încleștează fălcile.

A doua zi trecem Dunărea. Gorun știe...De aceea așezarea pes-

carilor nu se băjenește la vederea spahiilor. Din contra acolo ne așteaptă 300 de oșteni credincioși Drăculeștilor. Cam puțini dar mânia Vladislavului împotriva lor îi împuținase.

— Să trăiești, Gorune! strig la el

— Hei, oșteanule, mă bucur să te văd sănătos. Ce face piciorul? grăiește Gorun bucuros.

— Muiera ta cunoaște ierburi binecuvântate. După leacurile ei am călărit până la Edirne. Și la fel de bună e și la cuhnie. Și acum simt în gură gustul saramurii ei...Nu am timp...altfel nu scăpai necălcăt.

Gorun râde. Ne luăm rămas bun. O luăm spre Târgoviște. Pe drum se mai adaugă ceva și astfel ne echilibrăm cu contingentul otoman. Vlad mă cheamă la el:

— Ia 20 de voinici din gardă și călăriți spre Târgoviște înaintea noastră. Ridicați o oaste de pe lângă Târgoviște. Țărani, care cu sabie, care cu coasă, care cu arc, care cu topor... Măcar 1 000 de oameni. Să se adune lângă Târgoviște și să aștepte poruncă...

Călărim acolo. Nu reușim să sculăm decât 500 de oșteni. E august. Se strâng recolte. Tăbărăm cu ei lângă poarta cetății. Seara vine poruncă să ne apropiem de palat. Împreună cu credincioșii Măriei Sale suntem ca la 1 000 de oameni. Dublul contingentului de spahii. În palat petrecerea de după înscăunarea voievodului Vlad Drăculea. Giafar cere băieții... Are pofte... Vlad îmi face semn din ochi. Voinicii din gardă îl apucă de mâini și de picioare... Îl leagă burdof. Jos în curte spahii petrecăreți sunt dezarmați de valahi. Coborâm toți acolo... Din mijlocul oștenilor valahi se înalță o țeapa mare, frumos cioplită. Voievodul se stropșește la Giafar. Toată ura împotriva turcilor stăpânită în anii de închisoare otomană se varsă acum:

— Câine jegos, ce ai crezut? Că îți voi satisface plăcerea cu sufletul și trupul unor fii ai acestui meleg... Îți voi arăta cât de dureroasă e plăcerea ta, pentru victimele tale. A venit vremea să înveți... Numai că în dosul tău turcesc nu va intra o sculă bărbătească... În dosul tău va intra o sculă făurită din lemn, de un tâmplar... Boldor! strigă voievodul

— Poruncă, Măria Ta! strig deși sunt la câțiva pași în spate.

— Arată-ți meșteșugul! poruncește aspru Măria Sa.

Fac un semn scurt din cap. Voinicii îl înșfacă pe Giafar. Țeapa îi este înfiptă în dos și bătută cu ciocanul. Totul are un meșteșug sadic. Nu am făcut nimic dacă Giafar moare în câteva minute. Trebuie să stea cel puțin câteva ceasuri să sufere, ridicat acolo în țeapă. Să îl atace păsările... Să conviețuiască cu durerea. Să se roage să moară cât mai repede. Pentru ca astea să se întâmple, acum țeapa trebuia să treacă prin trupul lui Giafar Pașa fără să atingă niciun organ vital. Giafar mai trăiește 5 ore de agonie ridicat în țeapă în curtea palatului. În zori, Allah se milostivește și îi ia viața... Îl lăsăm acolo 2 zile. Să-l ciugulească corbii. Spahii îi ducem la Dunăre și îi slobozim ...

Vlad nu are susținere. Vladislavul era aici prin voia Iancului, tot un valah, și împotriva turcului. Vlad a trecut Dunărea dinspre imperiul turcesc și cu gardă otomană. E și foarte tânăr. Toamna, în octombrie, luăm drumul Moldovei. Nu putem să ne împotrivim lui Dan Vladislav, care se întoarce în țară. Nu avem cu ce... Năpârcile de boieri sunt toți cu el, de frica țepi. Vlad călărește în fruntea pâlcului. E supărat pe el însuși. A vrut tronul din ambiție... Nu e de ajuns. Nu a avut o strategie... A luat tronul dar mai departe nu a gândit. Ce o să facă după ce îl ia... A ridicat în țeapă câțiva partizani ai Dăneștilor. Nu cei mai importanți. Am călărit până la Bălteni ca să vedem mormântul părintelui său și al fratelui Mircea. M-am reîntâlnit cu popa din Bălteni. M-a trimis Măria Sa să-l aduc să slujească morții dezgropați: Vlad și Mircea. Când îl zăresc mă arunc de pe cal și îngenunchez în fața lui. Părintele mă recunoaște. Mă binecuvântează.

Vlad a ascultat slujba părintelui înnegurat. Fratele Mircea, îngropat de viu, a fost găsit într-o poziție nefirească... Voievodul s-a întors spre mine și a scrâșnit printre dinți, cu o ură, care nu încetează să mă cutremure de fiecare dată:

— Să-mi afli toți care au făcut asta... Toți, până și cei ce au râs atunci, ce s-au veselit până la ultimul oștean! Ai auzit?

— Am înțeles, Măria Ta. Poți să începi cu judele din Bălteni...

am lăsat eu să-mi scape din gură... Judele a fost tras în țeapă acolo la căpătâiul morților.

Dar asta a fost acu o lună. Azi călărim pribegi pe drumul Moldovei. Mergem către Bogdan Voievod, unchiul lui Vlad. Ducem viață de vis la curtea Moldovei. Ospitalitatea moldovenilor este la fel de mare ca sufletul lor. Drept e că și Măria Sa, răposatul Vlad Dracul, îl adăpostise pe Bogdan al Moldovei, fiu din flori al lui Alexandru Voievod, când acesta pribegea. Ducem trai dulce în Moldova, dar gândul coconului Vlad este tot la Țara Românească. La curtea lui Bogdan primim fel de fel de vești din lume. Constantinopolele se scufundă încet, încet... Tot la această curte a Moldovei, Vlad se însoțește cu o frumoasă Bathorească care îi va aduce pe lume doi prunci: Radu și Vlad.

Dar cum toate au un final, și traiul nostru bun se sfârșește în 1451, când Petru Aron îl asasinează pe Bogdan la Reuseni, iar noi, împreună cu prințul Ștefan, trebuie să fugim... O vreme stăm la o moșie a unui credincios al răposatului Bogdan. Ne saturăm repede să umblăm pe ascuns și să ne uităm cu suspiciune la oameni, mai ales după ce oblicim în zonă câteva iscoade ale domniei. Într-o noapte încălecăm și, în galop nebun, trecem munții pe cărări înzăpezite colo, în Transilvania. Nici Huniade nu e prietenul nostru. Făcuse pace cu turcul acest Iancu și în aceasta pace își avea locul său și dușmanul nostru Dan Vladislav, ca voievod al Țării Românești. Atâta vreme cât acest sistem stă în picioare, nimeni nu pare interesat să-l dea jos pe acest Vladislav. Dar Iancu nici nu ne alungă... Probabil are remușcări că a permis prea ușor uciderea părintelui acestui cocon domnesc. Într-o vânătoare în Hațeg simțim la timp doi mercenari care ținteau cu arbaletetele către pieptul Măriei Sale. Pierdem un om dar nici nu aflăm mare lucru de la asasini pentru că restul gărzii îi săgetează și mor... înainte de a spune ceva.

Într-o dimineață de Gerar va leat 1452 Vlad își pierde răbdarea:

— Prietene, pe aici cam pierdem vremea, ba trebuie să ne mai păzim și spatele de dragostea Corvinului. Mi-a sosit știre că “prie-

tenul” meu, Mehmed Celebi, s-a suit în scaun de padişah după moartea lui Murad. Şi acest prieten al meu şi mai ales al lui Radu, fratele meu, are pofta mare să mute capitala imperiului la Constantinopole. Noi, aici în această ţară a Tansilvaniei stăm şi nu facem niciun folos Ţării Româneşti. Aşa că mergem acolo în Bizanţ. Pun rămăşaşag cu domnia ta, prietene Boldor, că nu va trece mult timp până când turcii se vor repezi asupra lui. Iar eu, în prostia mea, socotesc că am fi mai de folos Ţării Româneşti tăind oarece osmani pe zidurile Constantinopolelui. Poate trecem şi pe la Edirne să vedem de îl putem scoate de acolo pe Radu din... Vlad se opri.

Îl ştiam pe Radu. Nu semăna deloc cu fraţii săi, Mircea şi Vlad. Şi, cu atât mai puţin cu tatăl său. Era mic, e adevărat, dar uşor de influenţat şi de manipulat. Îi plăcea să fie în preajma celor puternici şi să le facă pe plac. Acum aveam de veste că intrase în randul icio-glanilor sultanului. Vlad doar că nu a înnebunit când a aflat. Fratele său? Un Basarab? Oooo... are să-l scoată de acolo şi are să-l bată cu biciul peste fund...

— Măria Ta, trecem prin Ţara Românească? întreb eu.

— Da. Ne deghizăm în negustori de cai şi străbatem ţara spre raiaua Giurgiului. În împărăţia turcului ne va fi mai uşor. Am o carte cu sigiliul marelui vizir, Khalil. Or să umble numai în genunchi turcii înaintea noastră, când or să o vadă...

— Ce facem cu Doamna şi pruncii cei micuţi?

— Rămân aici. Familia lor e puternică şi va avea grijă de ea....

Coconul asta e viclean ca un şarpe, gândii eu fără să-mi pot ascunde un zâmbet în colţul gurii. De fapt, a fost domn de Ţara Românească, aşa că ce îl tot coconesc eu? A fost întocmai precum a zis. Am străbătut Ţara Românească până la Giurgiu, acolo unde am păşit în împărăţia turcească. Sigiliul marelui vizir făcea minuni. Pe unde ne duceam porţile se deschideau iar slujbaşii Înaltei Porţi aveau mare grijă de noi şi de marfa noastră.

Într-o zi frumoasă de vară am văzut minaretele moscheilor din bătrânul Edirne. Am intrat în oraşul aglomerat unde aveam şi prie-

teni dar mai ales dușmani. Zaraful Hussein, omul nostru de legătură, s-a mirat cu gura până la urechi când a auzit dorința Măriei Sale, Vlad, de a-și lua fratele de la curtea sultanului.

— Păi, Luminate Doamne .... e liber! E în suita sultanului pentru că vrea el. Dacă ar vrea cineva să-l ia de acolo, țin rămășag că ne-ar da pe toți în vileag. Slavă Domnului că e prea mic și nu cunoaște iscoadele Drăculeștilor, că eram demult trunchiați. Iertat să-mi fie, Doamne, dar fratele Măriei Tale e cu credința sultanului!

În momentul ăla am crezut că Vlad îl va descăpățâna pe zaraf, într-atât de tare îi scânteiau ochii și i se congestionase fața. Se stăpâni greu:

— Aș vrea să îi pot vorbi!

— Măria Ta, vorbi din nou calm zaraful, acest lucru este cu mare primejdie și aș zice fără folos. În primul rând e greu să pătrunzi acolo, și chiar dacă s-ar putea nu va vrea să plece de la viața aia plăcută lui. Ba cred că te va da fără să clipească pe mâna sultanului. Asta o spun eu sluga nemernică a Măriei Tale. Ce poruncești?

Vlad înțelese că oamenii săi din capitala Imperiului Turcesc nu erau temători. Doar moartea îi pândea în fiecare zi. Dacă ei spuneau asta însemna că soarta fratelui Radu e pecetluită. Rămăsem un timp ascunși prin Edirne după care plecăm spre Bizanț. Ajungem nu cu mult timp înainte ca basileul Constantinos Dragsas să poruncească închiderea porților cetății și pregătirea de luptă contra turcilor, care deveniseră tot mai agresivi. Trei zile inspectăm cetatea călare. Măria Sa, Vlad concluzionează amărât:

— Punct final și pentru acest imperiu al Bizanțului. Orașul este mâncat de cancer dinlăuntru, înainte ca turcii să lovească. Oștenii vor lupta, aș spune chiar eroid, dar orașul nu îi mai susține pentru că el, de fapt, nu se mai susține pe nimic. Vom lupta și noi, dar trebuie să ne gândim din timp cum să o ștergem în momentul în care nu vom mai putea face nimic pentru el...

Tot iscodind pe străzile orașului într-o seară ne pomenim nas în nas cu o șleahță de coconi de boieri munteni ai Vladislavului. Fiind în legământ de pace cu turcii, Țara Românească nu putea da ajutor

Bizanțului. Dar oștenii erau oameni liberi și puteau pleca pe cont propriu. Cam așa făcuseră și acești coconi, din care unul îl recunoscu pe fiul Dracului. Ei erau vreo 5, noi cam la fel. Până să mă dezmeticesc, să trag sabia, Vlad aterizase în mijlocul lor și întinse-se deja vreo doi pe jos. Restul au cam rupt-o la goană...

Zilele de pace se sfârșiră și Mehmed atacă Constantinopolele începând un lung și obositor asediu. Vreme de 53 de zile ne batem pe ziduri cu inicerii care atacă în valuri. O facem la început cu nădejdea unui ajutor al creștinătății. Pe măsură ce zilele trec, nu prea mai știm de ce o facem. Poate doar ca să mai rezistăm o zi...și încă una. Totul are un sfârșit și, în cele din urmă, turcii ajung în oraș. Încep jaful. Noi ne vedem de ale noastre. Ne deghizăm în turci. Vlad știe bine limba, sigiliul lui Khalil e din nou la mare preț și reușim să ieșim afară cu ușurință...

De scăpat, am scăpat, dar iar suntem ai nimănu, nu știm încotro apucăm...

— Vom merge la Iancu, zice Măria Sa neguros. Vom fi oriunde cineva trage sabia împotriva turcului.

Știrile le găsim în aceeași Transilvanie. Vladislavul nu mai are același preț în ochii Iancului. Iancu a rupt pacea cu turcii când aceștia au atacat Constantiopolele. Vladislav nu. Se dedase cu traiul tihnit al păcii. Pentru asta, Iancu i-a luat Amlașul și Făgărașul.

Sunt o simplă slugă credincioasă Drăculeștilor și nu mă ridic deasupra cu mintea mea cea proastă. De aceea îmi e greu să înțeleg de ce mergem să slujim la cel care l-a ucis moral pe părintele său, la Iancu Huniade. Doar el l-a lăsat la voia Vladislavului, adică mai pe țigănește “ia lupule țigan de-a gata”. Însă aș fi chiar tâmpit să cred că Vlad nu știe asta... Așa că nu îmi rămâne decât să fiu mai departe slujitor de încredere și...Dumnezeu cu mila.

Gerar 1454. Cetatea Brașovului. Iancu nu ne primește, dar îl recunoaște în Vlad pe fanaticul luptător antiotoman și îi dă slujbă pe măsură. Poate nu a putut da ochii cu fiul victimei sale.

Vlad va răspunde din punct de vedere militar de organizarea sudului Transilvaniei și va fi direct subordonat voievodului